

цитѣ и ги подпомагаше; Азизъ-паша напраздно се противилъ на това понеже предвиждаше слѣдствията на таквазъ »противо-революция.»

Въ сѣщия този день баши-бозуцитѣ се расхождахъ по улицитѣ въ Пловдивъ, гдѣто грабѣхъ и биехъ селянитѣ даже на пазаря; всичкия градъ потрепера, гражданитѣ затворихъ дюгенитѣ си и никой не смѣеше да излѣзе на улицата. Вечеръта слѣдъ залязването на слънцето избухна огънь на чаршията въ единъ дюкянъ, нъ бърже го изгасихъ. Тогазъ отъ едното тепе на Пловдивъ загърмѣхъ обикновеннитѣ три топовни гърмежи, които се чуваха на далеко и на широко по околността. Въ това врѣме не далечъ отъ Пловдивъ появихъ се огнени стълбове които освѣтлявахъ всичко около себе — селата пламнахъ отъ кѣмъ сѣверната страна на Родопската планина. И отъ тая критическа минута, отъ този вечеръ селата горѣхъ день и нощъ цѣли двадесять дни! Единчкия защитникъ на Българитѣ, Митрополитъ Панаретъ, бѣше принуденъ отъ Турцитѣ да отиде въ Цариградъ. Всѣки день баши-бозуци се събирахъ въ градътъ и пакъ се распрьквахъ по селата. Въоръжени Мохаметански цигани завардиха пѣтищата за въ градътъ та обирахъ и събличахъ всѣкой Христианинъ. Никой не смѣеше да излѣзе отъ къщата си, никой незнаяше какво се върши у съседтъ му; търговията както и веѣро пощенско или по желѣзницата съобщение прѣстанахъ, въ околността кръвь течеше като рѣка и тѣй въ Турция настана съвършенна анархия.

Както е знайно възстанието се потопа въ истинско кърваво море. Всѣки день по желѣзницата